

Deutscher Bundestag
Petra Pau
Vizepräsidentin

Petra Pau, MdB · Platz der Republik 1 · 11011 Berlin

Berlin, 19.09.2011
Anlagen:

Platz der Republik 1
11011 Berlin
Tel.: 030 227-70698
Fax: 030 227-76699
petra.pau@bundestag.de

Це вже вдруге я перебуваю тут, у Бабиному Яру. На мою думку цей меморіал є нагадуванням у потрійному відношенні: по-перше, про вбивство 33.000 єврейок та євреїв, яке відбулося тут у вересні 1941 року. По-друге, про 1,5 мільйона єврейок та євреїв, які були знищені в Україні з 1941 до 1945 року. І, втретє – нагадування про шість мільйонів жертв Голокосту. Варварство Голокосту знайшло спільників в багатьох країнах. Це також є частиною історії. Але Голокост був і залишається найчорнішою сторінкою німецької історії.

Мова йде про спогади, а не тільки про пам'ять. Ті, хто планував і організував Голокост могли спиратися на людиноненависницьку ідеологію, яка є значно старішою та широко розповсюдженою – а саме, на антисемітизм. В 1945 році Європа, також Німеччина, були звільнені від фашизму. Проте це далеко не означає, що антисемітизм також вже належить історії. Він все ще блукає в думках в старих та нових формах. До речі, антисемітизм існує незалежно від того, чи є євреї, чи ні. Тому духовна боротьба проти цього явища залишається актуальним та постійним викликом.

Зрозуміти це стає все складніше. Після Голокосту вже пройшло стільки часу, скільки триває одне людське життя. «Свідки часу» - таке німецьке слово – вже стали великою рідкістю. Але усе-таки, треба і надалі

згадувати про ці події, щоб це могли зрозуміти – серцем та розумом - ті, хто народився пізніше. Щоб таке більше не могло ніколи і ніде повторитися. Мій досвід свідчить: історію Голокосту можна розповідати у двох напрямках. Можна починати з кінця: з масових вбивств, газових камер та розстрілів, або з самого початку: з виокремлення єврейок та євреїв, як людей.

Усюди там, де починають розрізняти серед людей корисних або шкідливих, відокремлювати більш вартісних від менш вартісних, тих, які належать до суспільства та неповноцінних, це ознака того, що там ще не змогли подолати нездоровий настрій Голокосту. До речі: жодна з великих релігій не проповідує такого розрізнення. Цього не робить також і історична епоха Просвітництва. Проти цього виступає і «Загальна декларація прав людини». В ній сказано: Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності. Незалежно від їх релігії, місця проживання та від того, як вони живуть. Індивідуальна різноманітність – це право людини.

Як депутат Німецького Бундестагу я займаюсь двома спеціальними темами: це громадянські права та демократія. А це завжди містить в собі боротьбу проти правого екстремізму, расизму, антисемітизму. У політичному відношенні я розумію себе як лівий політик. Звідси зрозуміло, що по багатьох питаннях я рішуче займаю позиції, які відрізняються від позицій політиків інших партій. Але в одному питанні я завжди прагну досягнення союзу, який охоплює всі партії, незважаючи на всі інші відмінності. Це трапляється саме тоді, коли мова йде про те, щоб вже в зародковому стані запобігати правому екстремізму, расизму та антисемітизму.

Це висновок, який я зробила з історії. З німецької історії треба окрім цього зробити ще один висновок: фашизм прийшов до влади не завдяки тому, що нацисти були такими сильними. Він став могутнім через те, що демократи жорстоко пересварилися між собою по всіх центральних питаннях. Про це треба згадувати, коли ми вшановуємо пам'ять мільйонів жертв Голокосту. Я народилася в 1963 році і через це я не була співучасницею Шоа. Але я несу відповідальність за те, що є зараз і за те, що буде у майбутньому. Тобто, таким чином я несу відповідальність за те, щоб не повторилося те, що раніше здавалося неймовірним. Також і з цією метою я прийшла сьогодні сюди.

Як Віце-президент Німецького Бундестагу мені хотілось б ще додати наступне. Вищий представницький орган Німецький Парламент прийняв в 2008 році одностайне рішення: забороняти антисемітизм – підтримувати єврейський спосіб життя. При цьому знову мова йде не тільки про вшанування пам'яті і не тільки про нагадування. Це обов'язок, який ми беремо самі на себе, це вимоги, які висуваються до політики та до суспільства. В багатьох країнах я відчуваю сильну присутність антисемітських кліше, особливо в зв'язку з актуальною кризою. Тому мені б хотілось на закінчення повторити ще раз: антисемітизм – це не політична критика. Антисемітизм – це людиноненависницька ідеологія.